

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dražen Ašenbrener iz Velike Gorice, Lederova ulica 2, OIB: 77051385050 zastupan po punomoćniku Maro Ogresta odvjetnik iz Zagreba protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 zastupana po punomoćniku Andreji Šeša odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 03. lipnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Maro Ogresta odvjetnik te punomoćnika tuženika Andreju Šeša odvjetnicu, dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9011310910, sklopljenog 11. svibnja 2006. godine između tužitelja Dražena Ašenbrenera i tuženika Privredne banke Zagreb d.d.

II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 396,26 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 13. svibnja 2006. godine do 31.12.2007. godine po stopi određenoj čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 01.01.2008. godine pa do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka prema čl. 29 st. 2 i 8 ZOO-a, od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB:02535697732 naknaditi Dražen Ašenbrener iz Velike Gorice, Lederova ulica 2, OIB: 77051385050 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 536,64 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. rujna 2026. godine pa do

isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 10.02.2026. godine navodi da je dana 11. svibnja 2006. godine u Zagrebu tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 9011310910 (u daljnjem tekstu: Ugovor) kojim mu je tuženik odobrio kredit za kupnju vozila u iznosu od 18.716,57 CHF protuvrijednost u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita (članak 1.), uz rok vraćanja 60 mjeseci te s dospijecom svakog mjesečnog anuiteta zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu (članak 6.) i kamatnu stopu koja je promjenjiva sukladno odlukama tuženika i u trenutku ugovaranja je iznosila 5,17% godišnje (članak 4.).

2. Člankom 11.3. Ugovora je ugovoreno da se tužitelj obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu na obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00% od iznosa kredita (u daljnjem tekstu: naknada za obradu kredita) i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,02% (u daljnjem tekstu: naknada za osiguranje kredita) sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Obje naknade su naplaćene iz iznosa kredita, dana 12. svibnja 2006. godine, i to naknada za obradu kredita u iznosu od 871,96 kn / 115,73 eur, te naknada za osiguranje kredita u iznosu od 2.113,63 kn / 280,53 eur. Dakle, tužitelj je dana 12. svibnja 2006. godine po osnovi obje naknade platio tuženiku ukupan iznos od 2.985,59 kn / 396,26 eur.

3. U članku 11.3. Ugovora, kao niti u bilo kojoj drugoj odredbi Ugovora, nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kredita, što njome tužitelj plaća te zašto iznosi baš 1.00% od iznosa kredita. To mu nisu objasnili ni djelatnici tuženika prilikom obrade i odobrenja kredita. Naknada je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“, i tužitelj nije mogao na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati (maknuti je iz ugovora). Štoviše, tužitelj ne bi mogao ugovoriti kredit da nije pristao na tu unaprijed formuliranu odredbu. U istoj ugovornoj odredbi nije navedeno ni zašto naknada za osiguranje kredita iznosi baš 2,02% od iznosa kredita te zašto tužitelj istu mora platiti. Tuženik je taj trošak, ako ga je uopće i imao, prebacio na tužitelja, a da prethodno nije objasnio tužitelju o čemu je riječ i tražio njegov pristanak za snošenje tog troška. Konačno, tužitelju nije predložena odluka tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, pa da bi ona barem približno mogao znati zašto plaća i tu naknadu. I ta naknada je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“, i tužitelj nije mogao na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati (maknuti je iz ugovora), niti je mogao ugovoriti kredit da nije pristao na tu unaprijed formuliranu odredbu. Zbog navedenog je u slučaju članka 11.3. Ugovora riječ o odredbi koja nije jasna, lako razumljiva i uočljiva te suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača. To ju čini nepoštenom te ništetnom odredbom u smislu članaka 81. do 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03., 46/07. i 79/07), odnosno članaka 96. do 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), u vezi članaka 296. te 322. do 324. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 - u daljnjem tekstu: ZOO/05)., dok se tuženik u pogledu naplaćene navedene naknade ima smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. ZOO/05. Tužitelj ujedno ističe kako članak 11.3. Ugovora nije jedina nepoštena odredba Ugovora. Takva je, između ostalih, i odredba članka 6.2. Ugovora (odredba o valutnoj klauzuli u CHF) te odredba članka 4. Ugovora (odredba prema kojoj je kamatna stopa promjenjiva na temelju jednostrane odluke banke). U pogledu odredbe o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i za koju naknadu banka nije dokazala stvarne i objektivne troškove koje je imala u vezi s obradom kredita, valja ukazati i na odluku suda Europske Unije u spojenim

predmetima posl.br.: C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 3. rujna 2020. godine, a koji je u točki 4. izreke iste utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može na štetu potrošača stvoriti znatniju neravnotežu između prava i obveza stranaka koje proizlaze iz ugovora, ako na teret potrošača stavlja troškove koji su neproporcionalni u odnosu na primljene usluge i iznos zajma“, dok je u točki 3. izreke presude u spojenim predmetima posl.br.: C-224/19 i C-259/19, od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima“. Iz cit. presuda suda Europske Unije proizlazi da se Direktivi br. 93/13, protiv naplata naknade za obradu kredita potrošaču, jer nije transparentna, odnosno nije jasno na koje se konkretne troškove ona odnosi.

4. Nepoštene odredbe su ništetne od samog početka te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvih odredbi i drugu ugovornu stranu u pravnom i činjeničnom smislu vratiti u poziciju kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo (posljedice ništetnosti). To u konkretnom slučaju znači da je tuženik, po osnovi stjecanja bez osnove te kao nepošteni stjecatelj (članak 1115. ZOO/05), dužan vratiti tužitelju iznos naplaćene naknade za obradu kredita i naknade za osiguranje kredita, obje ugovorene člankom 11.3. Ugovora, i to zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana kada ih je tužitelj platio pa do isplate. Predlaže da sud usvoji njegov tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška i pripadajućih kamata.

5. Tuženik se u svom odgovoru na tužbu usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka.

6. Navodi da neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Štoviše, radi se o nenamjenskom kreditu, a tužitelj nije dostavio dokaze u koju svrhu su sredstva iz kredita utrošena. Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumeno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite.

7. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće: „Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 11.5.2006., potraživanja iz tužbe neminovno su obuhvaćena zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „....stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“ Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno

članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvatanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivno pravnim propisima. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju nišetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju nišetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi.

8. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive odredbe. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako su konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bile jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 81. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njoj postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku

ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o ulaznoj naknadi, a i naknadi za osiguranje govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tužitelj je potpisom predmetnog ugovora o kreditu izričito prihvatio te i takve troškove jer u odredbi članka 11.10. Ugovora je jasno naznačeno da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj su, između ostalog, jasno bila iskazane naknade na koje je tužitelj svjesno pristao. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 11. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjana i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj PŽ-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjen. Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade

na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora.“ Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu. U konkretnom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev. Dakle tužitelj je zatražio kredit, isti mu je odobren uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i nije tražio da se mijenjaju. Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Pregledom predmetnog Ugovora moguće je zaključiti da su i po pitanju ove odredbe ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Tuženik ukazuje da tužitelj ni po pitanju ove odredbe nije tražio dodatno pojašnjenje niti dodatne informacije premda je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o odredbama ugovora, ukoliko su mu neke od njih nejasne ili nerazumljive i eventualnim posljedicama koje one mogu imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Slijedom navedenog, kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bile jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 99. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 96. ZZP nije dopuštena. Ovdje tuženik ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije budući predmetna naknada nije naplaćena u korist banke, već osiguravajućem društvu na ime police osiguranja tužiteljevog kredita. U navedenoj odredbi je jasno navedeno na koji način i u koju svrhu se izračunava i naplaćuje naknada. Uzimajući u obzir da se i ovdje radi o jasnoj, lako uočljivoj i razumljivoj odredbi koja u sebi sadržava činidbu koja je lako odrediva nipošto nisu ispunjene pretpostavke da bi ta i takva odredba bila utvrđena ništetnom. Dodatno, sporna odredba nije mogla prouzročiti značajnu neravnotežu na štetu tužitelja niti u korist banke jer ista naknada u korist banke nije niti plaćena. Također, nije bilo nesavjesnog postupanja od strane tuženike jer je tuženik u cijelosti postupao sukladno propisima i ustaljenoj poslovnoj praksi. Naime, sukladno odredbi članka 73. tada važećeg Zakona o bankama (NN 84/2002, 141/2006) banke su bile dužne, prije nego što bi zaključile bilo koji ugovor koji predstavlja osnovu za nastanak izloženosti banke kreditnom riziku, procijeniti dužnikovu kreditnu sposobnost te kvalitetu i vrijednost instrumenata osiguranja svojih tražbina. Iz navedenog jasno proizlazi kako je tuženik uzimajući u obzir sve okolnosti tužiteljeve kreditne sposobnosti procijenio kako je bilo nužno osigurati kredit kod osiguravajuće kuće. S navedenim je i sam tužitelj bio upoznat, obzirom da je tuženik sukladno odredbi članka 173. prethodno navedenog zakona bio dužan objaviti u svojim poslovnim prostorima, između ostalog, i instrumente osiguranja otplate kredita kao i drugih uvjeta koje postavlja banka. Stoga se tužitelj ne može pozivati na ništetnost navedene odredbe ugovora pozivajući se da mu ista nije bila jasna niti određena. U prilog navedenom stajalištu govori i nedavno objavljena presuda Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. GŽ-4146/2023 od 26. ožujka 2024. godine iz koje je jasno vidljivo

kako nema pravne osnovanosti za utvrđenje navedene odredbe ništetnom iz svih prethodnih razloga navedenih u ovom odgovoru na tužbu. Ukoliko bi sud našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04, 5. ožujka 2004.g.): „Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

9. Slijedom naprijed navedenoga tuženik predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

10. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu (list 6-10 spisa), financijsku dokumentaciju (list 11-13 spisa), Potvrdu banke (list 14 spisa), sudsku praksu (list 30-76 spisa) te iskaz tužitelja osobno dan na ročištu koje je održano dana 03. rujna 2026. godine (list 87-88 spisa).

14. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

15. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj: 9011310910 (u daljnjem tekstu: Ugovor) koji su dana 11. svibnja 2006. godine sklopili tužitelj kao korisnik kredita te tuženik kao banka kreditor. Tim Ugovorom je tuženik odobrio tužitelju kredit za kupnju vozila u iznosu od 18.716,57 CHF protuvrijednost u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita (članak 1.), uz rok vraćanja 60 mjeseci te s dospijecom svakog mjesečnog anuiteta zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu (članak 6.) i kamatnu stopu koja je promjenjiva sukladno odlukama tuženika i u trenutku ugovaranja je iznosila 5,17 % godišnje (članak 4.). Zatim, čl. 11.3. Ugovora je ugovoreno da se tužitelj obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu na obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00 % od iznosa kredita (u daljnjem tekstu: naknada za obradu kredita) i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,02 % (u daljnjem tekstu: naknada za osiguranje kredita) sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

16. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 03. rujna 2026. godine tužitelj je izjavio da je točno da je 2006. godine sklopio ugovor o kreditu temeljem kojeg sam ostvario novčana sredstva koja su bila potrebna za kupovinu osobnog vozila marke Škoda. Navedeno vozilo je koristio isključivo za privatne svrhe te nije imao vlastiti obrt niti firmu na sebi. On je sam otplaćivao taj kredit tako da je svaki mjesec uplaćivao ratu. Kad je razgovarao o realizaciji kredita službenica mu je spomenula naknadu, ali se ne sjeća više za što koju mora platiti ali mu je rekla da ne moram platiti tu naknadu odmah, već da će mi se ona oduzeti od ukupnog kredita prilikom realizacije isplate istog. Njega su u banci nagovorili da uzme taj kredit sa CHF u valutnoj klauzuli. U razgovoru sa bankom odnosno službenicima on je stekao dojam da ako hoću kredit da mora platiti tu naknadu. On je inače po struci konobar i nema stručnih znanja iz financija i bankarstva. Ta naknada mu je i oduzeta prilikom isplate kredita. Ne sjećam da mi je itko iz banke objašnjavao koja je svrha te naknade i koji će troškovi biti podmireni tom naknadom. Na posebno pitanje pun. tužitelja

odgovara da je bilo govora o više naknada ali se više ne sjeća detalja. Na posebno pitanje pun. tuženika da li se sjeća kolika je bila visina tih naknada odgovara da se ne sjeća, ali da su mu u banci rekli da će i visina kredita biti nešto veća od cijene vozila kako bi u taj iznos ušle i te naknade. Na pitanje pun. tuženika da li smatra da su mu te naknade bile otegotna okolnost stranka odgovara potvrdno jer mu je time povećan iznos kredita koji mora vratiti i svaka rata kredita. Na pitanje pun. tuženika da li bi sklopio ugovor o kreditu i da su mu objasnili za što su služile te naknade odgovara da se više ne sjeća, i ne zna kako bi odgovorio.

17. Sud je iz provedenih dokaza, a ponajprije iz iskaza tužitelja sobno utvrdio da je navedene kredita tužitelj podignuo za zadovoljenje osobnih potreba u prvom redu kupnje automobila za osobne potrebe. Slijedom navedenog su je utvrdio da se radi o potrošačkom kreditu. Vezano uz pitanje naknada sud je utvrdio da je ugovore napisao tuženik i da je on unio u iste odredbe o naknadama.

18. Sud je izvršio uvid u potvrdu banke od 27.03.2026. godine te je temeljem te potvrde i očitavanja stanaka na ročištu održanom dana 20.04.2026. godine utvrdio da je tuženik kao banka naplatila tužitelju kao korisniku kredita određene naknade i to naknadu za obradu kreditnog zahtjeva dana 12.05.2006. godine u iznosu od 871,96 kuna / 187,17 CHF te premiju za osiguranje tražbine kredita dana 12.05.2006. godine u iznosu od 2.113,63 kune / 453,69 CHF. Stanke su ove činjenice učinile nespornim na ročištu kuje je održano dana 01. srpnja 2026. godine.

19. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su obje naknade naplaćene iz iznosa kredita i to dana 12. svibnja 2006. godine. Naplaćene su naknada za obradu kredita u iznosu od 871,96 kn / 115,73 eur, te naknada za osiguranje kredita u iznosu od 2.113,63 kn / 280,53 eur. Dakle, tužitelj je dana 12. svibnja 2006. godine po osnovi obje naknade platio tuženiku ukupan iznos od 2.985,59 kn / 396,26 eur.

20. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade i naknade za osiguranje iz čl. 11.3 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

21. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 11.3 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

22. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

23. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

24. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

25. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je i u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te je tužitelju dosudio iznos od 396,26 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od prvog slijedećeg dana od dana naplate, odnosno do 13. svibnja 2006. godine pa do isplate.

26. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

27. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) te naknadu za osiguranje nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

28. Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 i 8 ZOO NN 35/05, od 01.01.2023. godine pa do 29.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 156/22), a od 30.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 155/23).

29. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Vrijednost predmeta spora iskazana po tužitelju je prihvaćena obzirom da sud smatra da je VPS realno određen.

30. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 08.04.2026. godine sa 100,00 EUR (tbr. 7/1), trošak pristupa na ročišta 01.07.2026. i 03.09.2026. godine sa 100,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1), trošak sastava podneska od 02.07.2026. godine sa 100,00 EUR ili ukupno 400,00 EUR. Tom iznosu valja pribrojiti i pripadajući PDV (tbr 42 u iznos od 100,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 6,64 EUR te na presudu od 30,00 EUR pa se dobiva iznos od 536,64 EUR te je taj trošak dosuđen tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

31. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 29. rujna 2026. godine pa do isplate.

32. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. rujna 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-d977d**

Kontrolni broj: **0da63-a98d2-5fefd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.